

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: Phan Trong Quyet**, IČ: 286 65 660, se sídlem v Rumburku, Náměstí Dobrovského č. p. 384/4, PSČ 408 01, zastoupeného Mgr. Jiřím Veselým, advokátem se sídlem ve Varnsdorfu, ul. Karlova č. p. 687, PSČ 407 47, proti **žalovanému: Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem v Praze 4, ul. Budějovická č. p. 7, PSČ 140 96, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 12. 2014, č. j. 61122-2/2014-900000-304.8, sp. zn. 109608/2014-620000-12,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **z a m í t á**.
- II.** Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Generálního ředitelství cel ze dne 23. 12. 2014, č. j. 61122-2/2014-900000-304.8, sp. zn. 109608/2014-620000-12, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 12. 11. 2014, č. j. 109608-6/2014-620000-12, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 100.000,-Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč, neboť se dopustil správního deliktu dle ust. § 135zk odst. 1 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších změn (dále jen „zákon o spotřebních daních“), a to

tím, že minimálně dne 23. 5. 2014 na daňovém území České republiky, resp. v provozovně označené jako „Zlatý Drak“ v Rumburku, Náměstí Dobrovského č. p. 684/4, PSČ 408 01, umožnil skladovat tabákové výrobky, a to konkrétně 40 ks cigaret zn. Fest s běloruskou tabákovou nálepkou, 20 ks cigaret zn. LM bez tabákové nálepky, 1 ks 150g balení tabáku zn. Golem bez tabákové nálepky, čímž porušil ust. § 114 odst. 2 zákona o spotřebních daních, jelikož tyto tabákové výrobky nebyly označeny platnou tabákovou nálepkou. Současně žalobce požadoval, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a aby mu žalovaný uhradil náklady za předmětné soudní řízení.

V žalobě právní zástupce žalobce namítl, že žalobou napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, neboť podle jeho názoru v něm popsáný skutek není správním deliktem, a to pro absenci jeho materiálního znaku. Je tomu tak proto, že žalovaný nesprávným způsobem vyhodnotil společenskou škodlivost jednání žalobce, která je jedním ze základních znaků správního deliktu, když nijak nepřihlédl ke skutečnosti, že v případě žalobce bylo při prohlídce jeho provozovny zajištěno zcela bagatelní množství cigaret a tabáku bez platné tabákové nálepky. Takové množství není způsobilé ohrozit zájmy společnosti do takové míry, aby ho bylo možné kvalifikovat jako správní delikt, a to i s ohledem na místa zajištění tabáku. Argumentace žalovaného v tom ohledu, že se žalobce dopustil v době předcházející opakovaně správních deliktů, a že právě z toho důvodu se jedná o správní delikt, nemá žádný vliv na posouzení toho, zda dané jednání je správním deliktem, nebo není. Recidiva žalobce může mít vliv pouze na druh a výši sankce za správní delikt, nikoli však na otázku toho, zda předmětné jednání je či není správním deliktem. Závěrem právní zástupce shrnul, že jednání, které je žalobci kladeno za vinu, nevykazuje všechny povinné znaky správního deliktu, a proto by mělo být zrušeno.

Žalovaný k výzvě soudu předložil příslušný správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost, neboť rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla vydána v souladu s platnými právními předpisy a na základě dostatečně spolehlivě a objektivně zjištěného skutkového stavu, jenž je zadokumentován ve správním spise.

K věci uvedl, že souhlasí s přiměřeným uplatněním principů trestního práva na správní trestání, a proto na základě námitky žalobce stran absence materiálního znaku hodnotil v žalobou napadeném rozhodnutí společenskou škodlivost protiprávního jednání žalobce, avšak nesouhlasí s námitkou žalobce, že se jedná o obligatorní znak správního deliktu. V otázce použití principů trestního práva na správní trestání je třeba vycházet ze současné úpravy v oblasti trestního práva, přičemž v této souvislosti žalovaný odkázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 1. 2011, sp. zn. 5 Tdo 17/2011. Vedle toho žalovaný nadále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 Afs 14/2011-62, jehož část týkající se posuzování společenské škodlivosti správního deliktu citoval v žalobou napadeném rozhodnutí. V souvislosti s těmito výklady žalovaný konstatuje, že ust. § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních nevymezuje spodní práh trestnosti protiprávního jednání v podobě určitého kvantitativního znaku. V projednávaném případě neexistují takové výjimečné skutečnosti, jejichž nezohlednění by vedlo k výsledku zjevně rozpornému s účelem správního trestání. Naopak žalovaný ve shodě s celním úřadem konstatuje, že protiprávním jednáním žalobce byl porušen zájem státu, jenž spočívá ve skladování pouze značených (tedy i zdaněných) tabákových výrobků na daňovém území České republiky. K namítnému nesprávnému způsobu vyhodnocení společenské škodlivosti žalobcova protiprávního jednání žalovaný uvedl, že zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, pojem

společenská škodlivost výslovně nedefinuje, avšak podle důvodové zprávy k ust. § 12 tohoto zákona je společenská škodlivost určována povahou a závažností trestného činu, jak to vyplývá z ust. § 39 odst. 2 stejného zákona. Dle tohoto ustanovení jsou povaha a závažnost trestného činu určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem. Žalovaný s odkazem na tyto skutečnosti trvá na hodnocení společenské škodlivosti posuzovaného protiprávního jednání nejen z hlediska množství skladovaných neznačených tabákových výrobků, jenž žalobce spojuje s absencí materiálního znaku. Současně je třeba vzít v úvahu i další okolnosti mající dopad na společenskou škodlivost, a to zejména význam chráněného zájmu, který je vyjádřen již tím, že bez ohledu na množství skladovaných neznačených tabákových výrobků je ve smyslu ust. § 135zk odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních za protiprávní jednání dle ust. § 135zk odst. 1 písm. a) téhož zákona stanovena pokuta v minimální výši 50.000,-Kč. Rovněž skutečnost, že žalobce byl v předchozích řízeních dostatečně obeznámen se zákazem prodeje a skladování neznačených tabákových výrobků, a přesto byly v jeho provozovně opětovně zjištěny neznačené tabákové výrobky, nemůže vést k závěru, že posuzované protiprávní jednání žalobce nevykazuje společenskou škodlivost dosahující takové hranice, aby se mohlo jednat o správní delikt. V daném případě nejenže tedy neexistují takové výjimečné skutečnosti, jejichž nezohlednění by vedlo k výsledku zjevně rozpornému s účelem správního trestání, tedy v konečném důsledku v duchu výše uvedených rozsudků v konstatování, že není vhodné uplatňovat trestní represi, neboť pokud posuzovaný čin svou závažností neodpovídá ani těm nejlehčím, běžně se vyskytujícím správním deliktům dané právní kvalifikace, ale jsou zde naopak prokázány skutečnosti, které zvýšily míru závažnosti správního deliktu natolik, že jejímž odrazem bylo stanovení pokuty v dvojnásobné výši než minimální možné. Žalovaný proto nesouhlasí s názorem žalobce, že je žalované rozhodnutí nezákonné, neboť posuzovaný skutek není správním deliktem pro absenci jeho materiálního znaku.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupce žalobce i žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělili, když byli o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučeni.

Napadené rozhodnutí žalované i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, zevrubném prostudování obsahu předloženého správního spisu a zejména pak žalobou napadeného rozhodnutí a jemu

předcházejícího rozhodnutí celního úřadu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba je naprosto nedůvodná.

Z obsahu správního spisu a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího rozhodnutí celního úřadu vyplývá, že celní orgány v rámci své rozhodovací činnosti zcela správně důsledně vycházely z výsledků zjištění pracovníků celního úřadu, které učinili dne 23. 5. 2014 při místním šetření v provozovně žalobce, a to v provozovně označené jako „Zlatý Drak“ v Rumburku, Náměstí Dobrovského č. p. 684/4, PSČ 408 01, kdy bylo v přítomnosti žalobce jednak zjištěno, že pod chladicí skříní na nápoje umístěné vlevo u vstupních dveří do provozovny žalobce skladuje 60 ks výše specifikovaných cigaret, a jednak bylo zjištěno, že žalobce ve skladu provozovny v černém igelitovém pytli skladuje výše specifikovaný tabák, kdy tyto tabákové výrobky nebyly značeny v souladu s ust. § 114 zákona o spotřebních daních. Průběh místního šetření je řádně zachycen v protokole o místním šetření ze dne 23. 5. 2014, č. j. 58101/2014-6200000-62, který vyhotovil celní úřad na místě místního šetření a jenž bez výhrad podepsal i žalobce. Skutečnost, že při dotyčném místním šetření v provozovně žalobce, byly nalezeny neznačené tabákové výrobky ve smyslu ust. § 114 odst. 4 zákona o spotřebních daních, jednoznačně vyplývá z toho, že cigarety i tabák nebyly vůbec značeny. V ust. § 114 odst. 2 zákona o spotřebních daních je totiž zakotveno, že tabákové výrobky vyrobené na daňovém území České republiky, tabákové výrobky na daňové území České republiky dovezené nebo dopravené z jiného členského státu musí být značeny tabákovou nálepkou. A v ust. § 114 odst. 4 zákona o spotřebních daních je pak zakotveno, že tabákové výrobky značené poškozenou tabákovou nálepkou či značené jiným způsobem než je stanoveno se považují za neznačené.

Na tomto místě je třeba uvést, že žalobce v celním řízení ani posléze v řízení před soudem nezpochybňoval výše uvedená zjištění celního úřadu učiněná při místním šetření z hlediska skutkového stavu, když nález neznačených tabákových výrobků ve své prodejně nikterak nepopíral a nezpochybňoval. Žalobce a žalovaná strana se v daném případě neshodly „toliko“ v tom, zda umístěním neznačených tabákových výrobků ve výše specifikovaném druhu a množství v dotyčné provozovně se žalobce dopustil správního deliktu, za který může být pro daný případ sankcionován pokutou ve výši 100.000,-Kč, jak dle žalobce nesprávně dovodila a rozhodla žalovaná strana.

Pro vyhodnocení předmětného jednání žalobce z hlediska právní stránky je klíčové zjištění, které učinily celní orgány a které žalobce rovněž nikterak nerozporoval, že žalobce v rozhodné době, tj. kdy byl kontrolován celním úřadem, měl status podnikající fyzické osoby a že výše specifikované neznačené tabákové výrobky byly nalezeny při kontrole v jeho provozovně. Proto je na daný případ třeba aplikovat ust. § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, dle něhož mj. platí, že podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že umožní skladování nebo prodej neznačených tabákových výrobků na daňovém území České republiky.

V daném případě žalobce zcela neopodstatněně namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť předmětný skutek není správním deliktem, a to pro absenci jeho materiálního znaku – minimální společenské škodlivosti s ohledem na zjištěné zcela bagatelní množství cigaret a tabáku bez platné tabákové nálepky, které nebylo způsobilé

ohrozit zájmy společnosti do takové míry, aby ho bylo možné kvalifikovat jako správní delikt, a to i s ohledem na místa zajištění tabáku.

V daném případě na základě obsahu správního spisu lze učinit bezpečný závěr o tom, že společenskou škodlivost daného protiprávního jednání nelze hodnotit za bagatelní výlučně s ohledem na malé množství zjištěných neznačených tabákových výrobků. Je tomu tak proto, že žalobce „opomněl“ v žalobě zdůraznit, že v minulosti se již dopustil, a to dokonce opakovaně, protiprávního jednání v podobě správních deliktů spočívajících v neoprávněném skladování a prodeji neznačených tabákových výrobků. V tomto směru z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce byl v minulosti minimálně čtyřikrát pracovníky celní správy přistižen, a to ve dnech 11. 3. 2011, 23. 3. 2011, 9. 6. 2011 a 29. 11. 2011, že ve stejné provozovně skladoval neznačené tabákové výrobky, za což mu byla pravomocným rozhodnutím ze dne 25. 4. 2012 uložena pokuta ve výši 100.000,-Kč vedle povinnosti propadnutí zajištěných neznačených tabákových výrobků. Dále v tomto směru z obsahu správního spisu vyplývá, že rovněž pravomocným rozhodnutím ze dne 22. 10. 2012 byl žalobce uznán vinným ze skladování neznačených tabákových výrobků v téže provozovně dne 24. 3. 2012, za což mu byla uložena pokuta ve výši 50.000,-Kč a také mu bylo uloženo zabránění tehdy zajištěných neznačených tabákových výrobků. Z právě uvedeného je zřejmé, že žalobce se v minulosti opakovaně dopouštěl protiprávního jednání majícího dopad na fiskální zájem státu na řádném výběru spotřebních daní z tabákových výrobků, přičemž ve svém počínání neustal ani dne 23. 5. 2014, kdy již byl ze strany celní správy dostatečně důrazně poučen o zákazu prodeje i skladování neznačených tabákových výrobků na daňovém území České republiky a kdy legislativou stanovený zákaz nadále trval. Z výše uvedených důvodů již sama skutečnost, že žalobce byl v předchozích správních řízeních dostatečně obeznámen se zákazem prodeje a skladování neznačených tabákových výrobků, zvyšuje společenskou škodlivost jednání žalobce nad základní míru potřebnou ke kvalifikaci skutku jako správního deliktu, neboť v jeho provozovně byly opětovně zjištěny neznačené tabákové výrobky,

Vedle toho žalobce opomíjí fakt, že je třeba brát v potaz i další okolnosti mající dopad na společenskou škodlivost, čímž je zejména význam chráněného zájmu. V daném případě byl význam veřejného zájmu vysoký, což zákonodárce pregnančně vyjádřil tím, že bez ohledu na množství skladovaných neznačených tabákových výrobků je ve smyslu ust. § 135zk odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních za toto protiprávní jednání dle ust. § 135zk odst. 1 písm. a) téhož zákona stanovena pokuta v minimální výši 50.000,-Kč. Celní orgány jsou tak oprávněny postihovat subjekty za jakékoliv množství zjištěných neznačených tabákových výrobků včetně bagatelního množství.

V předmětné věci přitom soud neshledal žádné výjimečné okolnosti tak, aby mohlo být legitimně shledáno, že posuzovaný čin žalobce svou závažností neodpovídá ani těm nejlehčím, běžně se vyskytujícím správním deliktům dané právní kvalifikace, takže by nebylo vhodné uplatňovat správní represí. Naopak, soud v předmětné věci shledává, že ze strany celních orgánů byla bezpečně prokázána skutečnost dokonce zvyšující míru závažnosti žalobcova správního deliktu, a to v podobě jeho opakovaného identického deliktního jednání v místě jeho provozovny. Za daného skutkového a právního stavu tak nebyl dán prostor k úvahám o tom, že by žalobce neměl být za své protiprávní jednání sankcionován ze strany celních orgánů.

K uložené sankci v podobě pokuty ve výši 100.000,-Kč za zmíněné delikt ní jednání žalobce soud uvádí, že žalobce by měl mít na paměti, že za tento správní delikt mu mohly celní orgány uložit na základě ust. § 135zk odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních pokutu od 50.000,-Kč až do 10.000.000,-Kč. Z právě uvedeného je zřejmé, že uložená pokuta žalobci byla vyměřena takřka na samotné spodní hranici přípustné zákonem, když představuje pouze 1% z maximálně možné výměry. To má odraz v tom, že celní orgány na jednu stranu přihlížely k tomu, že žalobce byl v minulosti již potrestán pokutami ve výši 50.000,-Kč a ve výši 100.000,-Kč za opakované identické delikt ní jednání v místě jeho provozovny a na druhou stranu pak přihlížely k množství zjištěných neznačených tabákových výrobků a také k výši úniku na spotřební dani, jak vyplývá z odůvodnění jejich rozhodnutí.

S ohledem na právě učiněné závěry je nutno zároveň konstatovat, že žalobce v předmětné věci neopodstatněně požaduje, aby soud v intencích ust. § 78 odst. 2 s. ř. s. od uložené pokuty upustil. Za daného skutkového stavu totiž zjevně byla vyloučena i případná moderační pokuty ze strany soudu ve smyslu ust. § 78 odst. 2 s. ř. s., neboť moderační právo soudu, tj. možnost upustit od potrestání či snížení postihu, má místo jen tam, kde jde o postih zjevně nepřiměřený, což se v daném případě zjevně nenastalo. V této souvislosti soud poznamenává, že již Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 21. 8. 2003, sp. zn. 6 A 96/2000, který je publikován ve Sbírce NSS pod č. 225/2004 Sb. a také na www.nssoud.cz vyslovil, že o zjevně nepřiměřenou výši sankce, jak má na mysli ust. § 78 odst. 2 s. ř. s., nejde v případě, kdy pokuta byla uložena těsně nad spodní hranicí zákonného rozmezí. Soud směrem k žalobci pro úplnost připomíná, že nemá pravomoc upouštět od potrestání či snižovat postih pod zákonnou sazbu, pokud tuto možnost neměl již příslušný správní orgán, přičemž tento závěr soudu vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 6 As 48/2007 – 58, který je dostupný na www.nssoud.cz.

Ze všech shora uvedených důvodů soud tedy předmětnou žalobu z hlediska uplatněných žalobních námitek vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný náhradu nákladů řízení neuplatnil a navíc mu žádné náklady nad rámec úřední činnosti ani nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 30. září 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová